మాగాడు

– అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

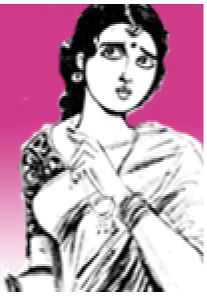

(గత సంచిక తరువాయి)

23 వ భాగం

మరో నాలుగురోజులు గడిచిపోయాయి. నా మనసునిండా ప్రియాంక రూపం అనేక భంగిమల్లో నిండిపోతోంది... ఇప్పుడు నేనే బొమ్మ గీసినా, ఏ ప్రతిమ చెక్కినా అది ఆమె ప్రతిరూపం అవుతోంది. నేను గతంలో చూసినప్పటికీ, ఇప్పటికీ ఆమెలో అందం అణువణువునా పెరుగుతోంది. అయితే, అప్పటికీ, ఇప్పటికీ ఒక్కటే మార్పు. ఇప్పుడు ఆమె గర్భవతి. పల్చగా ఉన్న పొట్ట ఇప్పుడు నిండుగా ఉంది. ఆమె నడకలో చిన్న మార్పు. అయినా చలాకీతనం ఏ మాత్రం తగ్గలేదు. అదే నవ్వు, అదే చనువు... అదే చైతన్యం.

అజయ్ బయటకు వెళ్ళినపుడు ఒంటరిగా ప్రియాంకతో ఉండాలంటే భయం వేస్తోంది.

ఏ క్షణాన నేను, నేను కాకుండా పోతానో అని భయం. నా చిత్రాలలాగే నా భావాలు కూడా రంగులు మారుతున్నాయి. ఆమెని కలిసిన క్షణం నుంచి నాలోని మాగాడు మాయమైపోయి, మహాతేజ అనబడే కళాకారుడు జూలు విదిలించి, రెక్కలు ఝాడించి లేచి, ఒళ్ళు విరుచుకుని కేవలం మగాడిగా మారుతున్నాడా అని నాకే భయం కలుగుతోంది. కాకపోతే ప్రేమించడం, ఆరాధించడం నేరమా అని నన్ను నేనే ప్రశ్నించుకుంటూ ఉంటాను.

స్త్రీని, స్త్రీగా చూస్తున్న మగాడిని... నిజమే! నాకు స్త్రీ స్త్రీగానే కనిపిస్తుంది. అందులో విపరీతం ఏమిలేదు. కారణం నా జీవితంలోకి స్త్రీ మరో విధంగా ప్రవేశించలేదు... నన్ను ఆకర్షించలేదు... నాకింత సన్నిహితంగా రాలేదు... నన్నే విధంగానూ శాసించలేదు. ఏది ఏమైనా, నేను నేరగాడిని కాకుండా, కళాకారుడిగా మాత్రం మిగిలిపోవాలంటే నన్ను నేను అన్ని రకాలుగా నియంత్రించుకోవాలి. అలా నిర్ణయించుకున్న తరవాత ఆమె నుంచి తప్పించుకోడానికి కొంతసేపు బయటకు వెళ్లి అటూ, ఇటూ తిరిగి మూడు అవుతుండగా ఇంటికి రావడం మొదలుపెట్టాను. రాగానే నాకు కేటాయించిన గదిలో దూరి కొత్త, కొత్త చిత్రాలు వేసుకుంటూ ఉండడం ఒక యజ్ఞంలాగే అనిపిస్తోంది. నేను సోమయాజిని కావాలంటే, ఎంతో నిగ్రహంతో నా కర్తవ్యం నిర్వర్తించాలి...

అయితే, నా నిర్ణయం తెలుసుకోలేని ఆమె నాతో ఎప్పటిలాగే ఉంటోంది... ప్రేమగా మాట్లాడుతూనే ఉంది. ఆమె నా పట్ల చూపిస్తున్నది సానుభూతితో కూడిన అభిమానం కావచ్చు, ఆప్యాయత కావచ్చు... కానీ నా వయసు మరో విధంగా ఆలోచించడం మాత్రం మానలేదు. ఆమెకి నేనంటే ఎందుకు ప్రేమ ఉంటుంది? అది ప్రేమనా! వాంఛనా! ఆమె నన్ను వాంచించడానికి అజయ్ కన్నా నేను అందగాడినా! లేక ఆమెకి అజయ్ మీద అనురాగం లేదా! ఇలాంటి ఆలోచనలు నాకు రాకపోవడం దురదృష్టం. వచ్చి ఉంటే మా కథ మరో మలుపు తిరిగేది.

ఒకరోజు యథాప్రకారం నేను చుట్టుపక్కల ఉన్న రోడ్లన్నీ నా కళ్ళతోటే కొలతలు వేసి, ఇంటికి వచ్చి నా గదిలో దూరిపోయాను. కొద్దిసేపు ఆమె అడుగుల శబ్దం కోసం నా చెవులు, ఆమె రూపం కోసం నా కళ్ళు పరిసరాలు పరిశోధించినా, నిగ్రహం, నిగ్రహం అనుకుంటూ విగ్రహంలా కాన్వాస్ ముందు కూర్చున్నాను. కొద్ది క్షణాల తరవాత నా చెవులకి ఇంపుగా వినిపించింది ఆమె అడుగుల ధ్వని...

టీ తీసుకుని చనువుగా గదిలోకి వచ్చి , "ఎక్కడికి వెళ్ళావు? రోజూ లంచ్ చేసి ఎటు వెళ్తున్నావు? అంటూ టీ కప్పు నా ముందు ఉంచింది.

నా ఉలికిపాటు కప్పిపుచ్చుకుంటూ "ఎక్కడికీ వెళ్ళలేదు... కలర్స్ తెచ్చుకున్నాను." అన్నాను.

ఆమె ఫకాల్న నవ్వి, "రోజూ కలర్స్ కోసమే వెళ్తున్నావా" అంటూ నేను వేస్తున్న చిత్రాలు ఆసక్తిగా చూస్తూ "ఏది నీ కొత్త బొమ్మ చూపించు" అంది.

ఒక్క క్షణం నా గుండె దడదడలాడింది. నేను వేస్తున్న చిత్రం ఆమె చూస్తే! నిజానికి నేను వేస్తున్నది ఆమె కోసమే. కానీ, ఇప్పుడే ఆమె చూడడం నాకిష్టం లేదు. ఆమె సమక్షం నాకిష్టం... ఆమె మాటలు వినడం నాకిష్టం... ఆమెతో మాట్లాడడం మరీ ఇష్టం. ఆమె ఏది అడిగినా, అన్నిటికీ ఎంతో ఇష్టంగా సమాధానం చెప్తాను. ఆమెకి సమాధానాలు చెప్పడం, ఆమెతో మాట్లాడడం అనేవి నా జీవితంలో అతి ప్రాముఖ్యత కలిగిన అంశాలుగా నేను భావిస్తాను. ఆమెకి ఆర్ట్ అంటే ఎంతో అభిమానం. ఆ ఇష్టంతోటే నేను వేసే చిత్రాల్లో గీతల దగ్గర నుంచి రంగులు కలపడం దాకా ప్రతి ఒక్కటి చాలా శ్రద్ధగా అడిగి తెలుసుకుంటుంది. ఈ క్రమంలోనే ఆమెతో కొంచెం చనువుగా మాట్లాడగల ధైర్యం వచ్చింది. ఆ చనువే నన్ను నేరగాడిగా మారుస్తుందేమో అనే భయంతోటేగా దూరంగా ఉంటున్నాను...

"ఏంటి ఆలోచిస్తున్నావు? చూపించడం ఇష్టం లేకపోతే వద్దులే" కొంచెం నిష్టూరంగా అంది.

“అబ్బే అదికాదు...” నేను చెప్పబోయే లోపలే ఆమె గల,గలా నవ్వి, నా నెత్తి మీద సున్నితంగా మొట్టికాయ వేసి, “ హాయిగా బొమ్మలేసుకో... నిన్ను డిస్టర్బ్ చేయనులే” అని వెళ్ళిపోయింది. ఆమె వెళ్ళిన వైపు తలతిప్పిన నా కంటికి ఆమె నిండుగా పూచిన పూలతోటలా కనిపించింది.

మరో వారం గడిచింది. చాలా మందిని విచారించి, ఒక మంచి ఆర్ట్ స్కూల్ లో నన్ను జాయిన్ చేసాడు అజయ్. హాస్టల్ సౌకర్యం లేకపోడంతో “మరి కొన్నాళ్ళు ఉండి ఏదన్నా ప్రైవేటు హాస్టల్ కి వెదుదువుగాని అందాకా ఇక్కడే ఉండు... నీకేదన్నా ఇబ్బంది ఉందా ఇక్కడ “ అన్నాడు.

“ఇబ్బందా! ఎప్పటికీ ఇక్కడే ఉండిపొమ్మన్నా ఉంటాను” అనుకున్నాను కానీ అనలేదు.

రోజులో రెండు గంటలు క్లాసు, రెండు గంటలు ప్రయాణానికి గడచిపోగా మిగిలిన సమయం మొత్తం ఆమె సమక్షంలోనే గడుస్తూ ఉండడంతో ఆమె మీద ప్రేమో, అభిమానమో, ఆరాధనో, మోహమో తెలియని భావం ఊపేస్తోంది. ఆమెకి నెలలు నిండుతున్నాయి. ఐదో నెల వచ్చింది అని తెలిసింది. బరువుగా కదులుతోంది. ఒంగడం, లేవడం కష్టపడుతోంది. ఆమె అలా కష్టపడుతుంటే నా ప్రాణం విలవిల్లాడుతోంది. గబుక్కున వెళ్లి ఆమె చేతిలో పని అందుకుంటున్నాను.

వీలైనంత వరకు ఆమె కష్టపడకుండా చూడడం నా బాధ్యత అనుకుంటూ, వంట దగ్గర కూడా కూరలు తరిగిస్తూ, బియ్యం కడిగిస్తూ ఉంటే “ నీకెందుకు ఈ పనులన్నీ పనమ్మాయి ఉంది కదా! నువ్వెళ్ళి బొమ్మలేసుకో... నువ్వింకా బాగా ఎదగాలి తేజా!... ఈ పనులన్నీ నువ్వు చేయడం ఏమిటి?” అంటూ మందలించసాగింది.

బొమ్మలేయడం కన్నా ఈ బొమ్మని పదిలంగా చూసుకోడమే నాకిష్టం అనుకున్నాను.

“మీరు కష్టపడుతుంటే నేను చూడలేను” అన్నాను ఒకసారి అప్రయత్నంగా.

ఆమె ఆశ్చర్యంగా చూసింది...

ఒకరోజు, సోఫాలో కూర్చుని ఉన్నదల్లా గబుక్కున ఏదో పనిమీద లేచి ముందుకు నడుస్తుంటే, ఆమె కాలికి టీపాయ్ కొట్టుకుంది. నేను అప్పుడే క్లాస్ నుంచి వచ్చాను. గబుక్కున వెళ్లి, మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని ఆమె కాలు పట్టుకుని “గట్టిగా తగిలిందా!... ఏదన్నాక్రీం రాయనా” అని ఆదుర్దాగా అడిగాను. ఆమె ఆరోజు నావైపు చూసిన చూపు నేనిప్పటికీ మర్చిపోను. ఆ చూపులో ఏంటి ఇతని శ్రద్ధా! ఎందుకు అంతగా కలవరపడుతున్నాడు? ఇతను మంచివాడేనా! వంటి అనేక ప్రశ్నలు, సందేహాలు కనిపించాయి.

మరో రోజు ఆమె మొక్కలకి నీళ్ళు పోస్తుంటే వరండాలో నిలబడి రెప్పవేయకుండా ఆమెనే చూస్తూ ఉంటే ఆమెకి ఏమనిపించిందో, గిర్రున వెనక్కి తిరిగి, “నువ్వెందుకు ఇక్కడ నిలబడ్డావు? వెళ్లి విశ్రాంతి తీసుకో” అంది వాడిగా.

“నేను పోస్తాను నీళ్ళు” అన్నాను ఆమె దగ్గరగా వెళ్లి చేతిలో నుంచి ట్యూబు అందుకుంటూ.

ఆమె చూపులు స్కానర్లాగా తగిలాయి. గుండెలోతుల్లోకి గుచ్చి చూస్తున్న ఆ కళ్ళు నా గుండెలో ఏముందో చూడడానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్టు అనిపించింది.

నా చూపుల్లో, ప్రవర్తనలో మార్పు ఆమె పసిగడుతోంది అనే అనుమానం కలిగినా నేను పట్టించుకోలేదు. నాకు కావలసింది ఆమె సమక్షం, ఆమె క్షేమం. మిగతావన్నీ నా దృష్టిలో చాలా అల్పమైనవి.

అది గమనించడం మొదలుపెట్టాక ఆమెని ఒక భయం ఆవరించినట్టుంది... ఇతను తను అనుకున్నట్టు అమాయకుడు కాదు... చిన్నపిల్లాడు అసలే కాదు... అనుకుందేమో నెమ్మదిగా మా ఇద్దరిమధ్యా నేను ఊహించని ఒక దూరం ఏర్పడింది... ఆ దూరం ఆమె ప్రయత్నపూర్వకంగానే సృష్టించినట్టు అనిపించింది.

నాలో యవ్వనం మొగ్గ తోడుగుతోంది... నాకు తెలుసు... నేను ఆమెని ఆరాధిస్తున్నాను, ప్రేమిస్తున్నాను... కానీ కామించడం లేదు. ఆమె చేతిలో నుంచి ట్యూబు లాక్కున్నా, ఆమె పడకుండా పట్టుకున్నా, ఓ పూవుని ఎలా అయితే జాగ్రత్తగా కాడ దగ్గర పట్టుకుంటామో అలాగే స్పృశిస్తున్నాను. కానీ, ఒక స్త్రీగా ఆమె భయం ఆమెది కదా! అందుకే అప్పటి నుంచి నా గదిలోకి రావడం మానేసింది.

నాకా దూరం భయంకరంగా అనిపిస్తోంది...

నేను వేసే చాలా చిత్రాల్లో ఆమె పోలికలే ప్రతిఫలిస్తున్నాయి. అందుకు నేనేమి ప్రత్యేకమైన ప్రయత్నాలు చేయడం లేదు... నాకు తెలీకుండా నా వ్రేళ్ళు ఆమె ముక్కు, ఆమె కళ్ళు, పెదాలు అన్నిట్లో ఆమె పోలికలనే గీస్తున్నాయి.

ఒకరోజు... ఆరోజంతా ప్రియాంక నాకు కనిపించలేదు... తన గదిలో నుంచి బయటకు రాలేదు. నాకు పిచ్చి పట్టినట్టు అయింది. కాఫీ కూడా పనమ్మాయి తెచ్చి ఇచ్చింది. టిఫిన్ కూడా నా గదిలోకి తెచ్చి ఇచ్చింది పనమ్మాయి. ప్రియాంక ఎక్కడ? అని అడగలేకపోయాను. టిఫిన్ తినాలనిపించలేదు. అలాగే వదిలేసి, పది అవుతూ ఉండగా ఉండబట్టలేక హాల్లోకి వచ్చాను. అంతటా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. ఒక గిటార్ ధ్వనిలా వినిపించే ఆమె మంజీరనాదం ఎక్కడా లేదు... పారిజాత పరిమళంలాంటి ఆమె ఒంటి నుండి వచ్చే సువాసనలు లేవు... మలయమారుతంలాంటి ఆమె పలుకులేదు... మొదటిసారిగా ఇల్లంతా తిరిగాను. వంటగది వైపు ఉండే పెరడు ఎప్పుడూ చూడలేదు. వంటగది వెనుక

వాకిలి నుంచి పెరట్లోకి వెళ్లాను. గుత్తులుగా కాసిన జామకాయలు, నిమ్మకాయల పరిమళం నాసికాపుటాలను తాకింది కానీ, మల్లెల సౌరభం మాత్రం నన్ను తాకలేదు.

తిరిగి హాల్లోకి వచ్చి సందేహంగా, సంకోచంగా ఆమె బెడ్రూమ్ వైపు వెళ్లాను. తలుపు మూసి ఉంది. లోపల నుంచి ఎలాంటి అలికిడి లేదు. కొన్ని క్షణాలు తటపటాయిస్తూ అక్కడే ఆ మూసిఉన్న తలుపుల దగ్గరే కొంచెం దూరంలో నిలబడి ఆ తలుపుల వైపు చూస్తూ ఉండిపోయాను... కొన్ని క్షణాల తరవాత అడుగుల చప్పుడు. ఎవరో చెళ్ళున వీపు మీద చరిచి తోసినట్టు నా గదివైపు వెళ్ళిపోయాను వేగంగా.

దడ,దడలాడుతున్న గుండె చిక్కబట్టుకుని మంచం మీద కూర్చోబోతూ ఉండగా అజయ్ స్వరం వినిపించింది "తేజా!" అంటూ. ఉలిక్కిపడి అలాగే నిలుచున్న చోటే నిటారుగా ఉండిపోయాను.

అజయ్ లోపలికి వచ్చాడు. పాలిపోయినట్టున్న నా మొహం చూస్తూ " ఏంటి? అలా ఉన్నావేం? ఏమైంది" అని అడుగుతూ నా దగ్గరగా వచ్చాడు.

తడబడుతూ అన్నాను " అబ్బే! ఏమీ లేదు..." అని నెమ్మదిగా అన్నాను "ఇవాళ టిఫిన్, కాఫీ నా గదిలోకి పంపించారెందుకు?"

"అదా! ప్రియకి నలతగా ఉంది... పడుకుంది. నేను ఆఫీస్ కి వెళ్ళడం లేదు. కొంచెం వంటలో సాయం చేస్తావా!" అన్నాడు.

నా గుండె జారిపోయింది. ప్రియకి అనారోగ్యమా!

తప్పకుండా చేస్తాను అంటూ అతని వెంట వంటగదిలోకి వెళ్తూ ఆమె బెడ్ రూమ్ వైపు కనుచివరల నుంచి చూసాను.

వంట అయ్యాక అజయ్ "నువ్వు భోజనం చేసేయ్. నేను, ప్రియ లోపల తింటాము' అంటూ ప్రియకి భోజనం గదిలోకే తీసుకుని వెళ్ళాడు.

మొదటిసారిగా అజయ్ మీద అసూయ కలిగింది.

డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర ఒక్కడినే మిగిలిపోయాను. సయించలేదు. బలవంతంగా నాలుగు మెతుకులు కతికి గదిలోకి వెళ్ళిపోయాను.

ఎంత ప్రయత్నించినా ప్రియని చూడలేకపోయాను ఆరోజంతా. అజయ్ కూడా ఆ గదిలోనే గడిపాడు.

అస్థిమితంగా గడిపాను... గదిలోలైట్ ఆఫ్ చేసి అటూ, ఇటూ పచార్లు చేసాను... ఆమె ఎలా ఉందో! గాలికి కదిలే చిగురాకు సడి కూడా ఆమె వైపు వెళ్ళకుండా కాపలా కాయాలి... ఈ ప్రపంచంలో ఏ శక్తి ఆమెని బాధించకూడదు. ఎలా? ఎలా? ఆమెని ఒక్కసారి చూడాలి... పడుకుంటే నిద్రపట్టలేదు.. ఏవేవో పీడకలలు... ఆమె నన్ను మెడపట్టుకుని బయటకు గెంటి తలుపు వేసుకున్నట్టు నేను తలుపు తీయమని అరుస్తూ, ఏడుస్తూ గడప మీద తల కొట్టుకుంటున్నాను. ప్రవహిస్తోన్ననెత్తురు నది. గబుక్కున లేచాను... చెమటతో ఒళ్ళంతా తడిసిపోయింది. ఏమిటి ఈ కల! దేవుడా నాకేమవుతోంది! తల రెండు చేతుల్లో పట్టుకుని కూర్చున్నాను వివాహితురాలు అయిన స్త్రీని మనసులోకి రానివ్వడం ఎంత పాపం! ఆదరించి, ఆశ్రయం ఇచ్చి ఆత్మీయత పంచినందుకు నేను ఆ అనురాగమూర్తులకు చేస్తున్న ఉపకారమా ఇది? ఉపకారం చేయకున్నా అపకారం చేయకూడదు.. ఉపకారికినపకారం నెపమెన్నక చేయువాడు నేర్పరి సుమతీ! సూర్య చెప్పిన సుమతీశతకంలోని పద్యం గుర్తొచ్చింది. దేవతలాంటి ఆమె పట్ల నీచమైన ఆలోచనలు రాకూడదు...కానీ వస్తున్నాయి. నేను ఆమెని పవిత్రమైన భావంతో చూస్తున్నాను... నాది కేవలం ఆరాధన నా అంతరాత్మకి నచ్చచెప్పే ప్రయత్నం చేసాను.

“అయినా పరాయి స్త్రీని ఆరాధించే హక్కు కూడా నీకు లేదు... అతనికి ఈ విషయం తెలిస్తే నిన్నుచంపి ముక్కలు చేస్తాడు... వెళ్ళిపో... తక్షణం ఇక్కడి నుంచి వెళ్ళిపో!” అంతరాత్మ వేయి స్వరాలతో శాసిస్తోంది... ఆజ్ఞాపిస్తోంది.

“నో... వెళ్ళను... వెళ్ళలేను... ఆమె లేకుండా బతకలేను...” హృదయం ఆక్రోశిస్తోంది.

ఒక్కరోజు చూడకపోతేనే విలవిలలాడుతున్నాను... జీవితాంతం ఎలా జీవించడం? ఆమెని చూడాలి... ఇంకా, ఇంకా చూడాలి...ఈ కళ్ళతో ఆ రూపాన్ని గుండె మీద చెక్కుకోవాలి.. . చేతిలో ఉన్నది బ్రష్ కాదు... ఉలి... ఈ ఉలితో ఆమె శిల్పాన్ని చెక్కుకోవాలి... ఆ కళ్ళు, బరువుగా వాలే రెప్పలు, లేత గులాబీ రేకుల్లాంటి ఆ పెదవులు, నల్లని మేఘాల్లాంటి ఆ కురులు... ఆమె అంగాంగ వర్ణన చేయడానికి నేను కవి కాదు... చిత్రకారుడు. ఆమెని ఆరాధిస్తూ, పూజిస్తున్న భక్తుడు... ఆమె ఓ శిల్పంలా, నా గుండె గుడిలో దేవతఅయింది...

తెల్లవారుతోంది... తిరిగి రాత్రి అవుతోంది... కాలం నాకు తెలియకుండా పాదరసంలా ప్రవహించి పోతోంది... నా కళ్ళు తెల్లవారుతూనే ఉదయభానుడిని కాదు... ఉదయకిరణాల్లో విరిసి మెరిసే నందివర్ధనంలాంటి ఆమె వదనం చూడడానికి ఆత్రంగా వెతుకుతాయి... ఉదయభానుడు ఆమె నుదుట కుంకుమలా అనిపిస్తాడు... ఆ కాటుక కళ్ళు... సంధ్య వాకిళ్ళు...

అజయ్ ఎప్పటిలా ఆఫీసు కి వెళ్తున్నాడు... కానీ, ఆమె మాత్రం ఇదివరకులా కనిపించడం లేదు. కావాలనే తప్పించుకు తిరుగుతోంది అనిపిస్తోంది . ఇదివరకు నాతో కూర్చుని లంచ్ చేస్తూ కబుర్లు చెప్పేది... ఇప్పుడు నా ఒక్కడికే టేబుల్ మీద అన్నీ అమర్చి లోపలకు వెళ్ళిపోతోంది.

ఆ పరిస్థితి నరకంలా ఉంది.. . నన్ను వెలివేస్తున్నట్టుగా అనిపిస్తోంది. నేను చేసిన తప్పుకి ఆమె వేస్తున్న శిక్ష అనిపిస్తూ ఉన్నా, నేను తప్పు చేసాను అన్న న్యూనతా భావం మాత్రం నాలో కలగడం లేదు.

నేనేం తప్పు చేసాను అని ఆలోచిస్తున్నానే కానీ , తప్పు చేస్తున్నాను అని నా మనసు అంగీకరించడం లేదు. మనసుకీ, నా ఆలోచనలకీ మధ్య ఒక భీకర సంగ్రామం జరుగుతోంది. ఆమెతో మాట్లాడాలని ప్రయత్నిస్తున్నా కానీ మాట్లాడలేకపోతున్నాను. ఎవరో నా గొంతు నొక్కేస్తున్నట్టు, భూగర్భం నుంచి కిందికి పాతాళంలోకి తోస్తున్నట్టు శక్తులన్నీ నిర్వీర్యం అయిపోతున్నట్టు... నేను నిర్జీవంగా అవుతున్నాను. ఆరోజు క్లాస్ కి కూడా వెళ్ళాలనిపించలేదు. గదిలో మౌనంగా, ఆమె దర్శనం కోసం తపస్సు చేస్తున్నట్టు కూర్చున్నాను.

కొంతసేపటికి గది బయట సన్నని మువ్వల శబ్దం.. గబుక్కున తలుపు తీసాను. .నిండుగా పూచిన మల్లెపొదలా ఆమె...

“ఒకసారి బయటకు రా...” పిలిచింది. మంత్రం వేసినట్టు ఆమెని అనుసరించాను. పెరట్లోకి నడిచింది.

“కూర్చో” కేన్ కుర్చీ చూపించింది తనూ ఒక కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

ఆమె ఎప్పటిలా నవ్వుతూ, చైతన్య స్రవంతిలా లేదు. గంభీరంగా ఉంది. జంకుగా, ఒదిగి, ఒదిగి కూర్చున్నాను.

బాణంలా సంధించింది ప్రశ్న.“ మీఅమ్మా, నాన్నా ఎలా పోయారు?”

ఆశ్చర్యంగా చూసాను . ఏనాడూ అడగని ప్రశ్న.. ఇప్పుడెందుకు అడుగుతోంది..

“ఎలా పోయారు?” మళ్ళీ అడిగింది.

“తు... తుపానులో కొట్టుకుపోయారు.”

ఆమె భ్రుకుటి ముడిపడింది... “తుపానా! ఎలా?”.

“ మేము సముద్రం ఒడ్డున ఇసుకదిబ్బల మీద పూరి గుడిసెల్లో జీవించే మత్స్యకారులం... చేపలు పట్టడం మా వృత్తి... మా నాన్న నాకు ఏడేళ్ళ వయసులోనే వల వేయడం నేర్పాడు. సముద్రం మా అందరికీ తల్లి. మా అమ్మ

పసివాడినైన నన్ను ఆ సముద్ర కెరటాల మీద ఊయల ఊపింది. ఆ కెరటాలు చూపిస్తూ కధలు చెప్పింది... పాటలు పాడింది. ఆ కెరటాల హోరే నాకు భాష నేర్పింది. నాతో ఆడుకున్నాయి... నేను సముద్రం ఒడ్డున పుట్టి, అలల ఒడిలో పెరిగిన వాడిని... కానీ," కంఠం రుద్ధమైంది." ఆ అలలే నా సర్వస్వాన్ని దోచుకుని నన్ను అనాధని చేశాయి. నా మిత్రులు, హితులు, నా శ్రేయోభిలాషులు అందరినీ ఆ అలలే తీసుకుని వెళ్ళిపోయాయి... ఏనాటికైనా నేను కోల్పోయినవన్నీ నాకు తెచ్చి ఇస్తాయి అని ఆశగా ఆ అలల చుట్టూ తిరుగుతున్నాను. నేను సముద్ర పుత్రుడిని. "

కొంతసేపు సూది పడినా వినిపించేంత నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. ఆమె వదనంలో నా పట్ల క్షణకాలం సానుభూతి కాబోలు మెరుపులా మెరిసింది. కానీ, ఎందుకో, బహుశా కావాలనే మనసుని కఠినం చేసుకున్నది కాబోలు కఠినంగా అంది... " నీగురించి నీకు తెలుసుకదా! అలాంటప్పుడు నీ హద్దుల్లో ఉండడం నువ్వు నేర్చుకోవాలి అవునా!"

బిత్తరపోయి చూసాను. " నేనేం చేశాను."

అగ్నికణాలు రాలుతున్నట్టు చూస్తూ చెంగు చాటున ఉన్న చేయి పైకి తీసి చేతిలో ఉన్న పోస్టర్ చూపిస్తూ " ఏంటిది? నా బొమ్మ నా అనుమతి లేకుండా ఎందుకు వేసావు? ఎవరిచ్చారు నీకీ చనువు? ఎంత ధైర్యం నీకు? చిన్నపిల్లవాడివని, దిక్కులేని వాడివని ఆదరిస్తే తిన్న ఇంటి వాసాలు లెక్కపెడతావా! నీకసలు విశ్వాసం ఉందా! ఈ విషయం ఆయనకి తెలిస్తే నిన్ను మెడపట్టుకుని బయటకి గెంటేస్తారు... ఆతరవాత నీ బతుకు ఫుట్ పాత్ బతుకు అవుతుంది తెలుసా! "

ఆమె చూపులు దహించి వేస్తుంటేనిర్ఘాంతపోయి చూస్తున్న నాకు ఆమె చివరి వాక్యాలు వినగానే ఆపుకోలేనంత గట్టిగా నవ్వాలనిపించింది. ఫక్కున నవ్వాను.

" ఎందుకు నవ్వుతున్నావు?"మండిపడింది.

" నేను కొత్తగా ఫుట్ పాత్ మీదకి వెళ్ళడం ఏంటి అని నవ్వొస్తోంది మేడం... నేను పుట్టిన దగ్గర నుంచీ నా బతుకు ఫుట్ పాత్ మీదే గడిచింది ఎక్కువ భాగం... నా చిరునామానే ఫుట్ పాత్."

ఆమెజుగుప్సగా చూసింది.. ." అయినా సిగ్గులేదూ! నీ బతుక్కి నన్ను కామిస్తావా! నిన్ను..." .పళ్ళు కొరుకుతూ అంది..."ఒక్క క్షణం కూడా నువ్వు ఇక్కడ ఉండద్దు... గెట్ అవుట్... తక్షణం వెళ్ళిపో.. ఇంకోసారి నీ మొహం చూపించద్దు... ఛీ " అంటూ విసురుగా కుర్చీ లోంచి లేచింది... "సాయంత్రం ఆయన ఇంటికి వచ్చేలోపల నువ్వు నా ఇంటి గేటు దాటాలి. ఎక్కడ ఉంటావో, ఎలా బతుకుతావో నాకు అనవసరం... నువ్వు చచ్చినా నాకు తెలపద్దు ..."

నిలుచున్న చోటే నిలువునా కాలిపోతే బాగుండు అనిపిస్తోంది. ఆ పోస్టర్ నా కోసం వేసుకున్నాను. అది ఆమె చేతికి ఎలా వెళ్ళింది? ఎంత పని జరిగింది! ఏది జరగకూడదని ఆశించానో అదే జరిగింది... ఎన్ని మాటలు! తేనెలూరే ఆ స్వరం నుంచి అంత కఠినాతి కఠినమైన మాటలు వినలేకపోయాను. ఏమిటీ దారుణం ! నేనామెని కాంక్షించానా!ఆమెని కామ దృష్టితో చూసానా! ఆరాధన తప్ప మరో ఆలోచనే లేదే! గర్భగుడిలో దేవతని కామించేంత నీచుడినా నేను? అమ్మాయిలూ, ప్రేమ,కామం, మోహం వీటి అర్థాలు కూడా తెలియని నా జీవితంలోకికమ్మని రాగంలా ప్రవేశించింది... ఆ రాగాన్ని మనసులోనే భక్తిగా ఆలపించానే కానీ, ఏ వికారాలు వ్యక్తం చేయలేదు.. ఆమె మీద లేలేత ఆకురాలిపడినా, పూరేకు వాలినా అమ్మవారి మీద నిర్మాల్యం తొలగించినట్టు తీసాను... ఆమె కాలికి సోఫా తగిలితే చందనం అద్దాను... షోడశోపచారాలు చేయాలని తహతహలాడాను ... అదే నేను చేసిన నేరమా! అనాల్సినవి అని చేయాల్సిన గాయం చేసేసి ఆమె వెళ్ళిపోయింది... నా గుండెల మీద నుంచి నడుస్తూ వెళ్ళిపోయింది.

యాంత్రికంగా నడుస్తూ నా గదిలోకి వెళ్ళాను. నా వస్తువులు అన్నీ కుప్పగా వేసి పెట్టెలో దూర్చాను . పెట్టె పట్టుకుని గది బయటకు వచ్చాను. హాల్లో నుదుటి మీద చేతులు పెట్టుకుని సోఫాలో కూర్చుని ఉన్న ఆమె నా అడుగుల శబ్దం విని గబుక్కున లేచి లోపలికి వెళ్ళబోయింది...

" ఒక్క క్షణం ఆగండి... ప్లీజ్" అన్నాను ప్రాధేయపూర్వకంగా.

"ఎందుకు?" రెండు కత్తులు గుండెల్లో గుచ్చుకున్నట్టు అనిపించింది ఆ చూపులకి.

రెండు అడుగులు ఆమె వైపు వేశాను" ఒక్కసారి... ఒకే ఒక్కసారి మీ పాదాలు తాకవచ్చా."

" గెట్ అవుట్ " గొంతు పెగల్చుకుని అరిచి వేగంగా అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయింది.

వెక్కి, వెక్కి ఏడుస్తోంది ఆహ్లాద. నిశ్శబ్దంగా ఏడుస్తున్నాడు తేజ.

పూడుకుపోయిన గొంతు సవరించుకుంటూ నెమ్మదిగా, జాలిగా అడిగాడు. "నన్ను అసహ్యించుకుంటున్నావా ఆహ్లాదా!"

ఆహ్లాద సమాధానం చెప్పలేదు.

అప్పుడు బద్దలైంది దుఃఖాగ్ని పర్వతం... అప్పుడు ఎగసింది మహా సముద్రం కన్నీటి తరంగమై... బావురుమంటూ చిన్నపిల్లాడిలా ఏడుస్తున్న తేజాని చూసిన ఆహ్లాద తన గుండెల్లో ఎగసిపడుతున్న దుఃఖాన్ని మరచిపోయి, విస్తుబోయింది.

ఈయనేనా సమస్త భారతదేశపు కళాకారులు ఆరాధించి, అభిమానించే మహాతేజ...

వెక్కిళ్ళు ఆపుకుంటూ అంది "మీరు... మీరు కూడా ఏడుస్తారా!"

అతను ఏడుస్తూనే నవ్వాడు. "నేను మగవాడిని కాబట్టి ఏడవకూడదు అవునా!" అన్నాడు.

"అదికాదు..." అంది మాటల కోసం తడుముకుంటూ.

"లేదు ఆహ్లాదా! నేను ఏడవడం లేదు... ఆ దేవత పాదాలు అభిషేకించడానికి అందుబాటులో నీరు కనిపించడం లేదు... అందుకే నా కన్నీళ్ళతో అభిషేకించడానికి గుండెను గుక్కెడు నీళ్ళు అప్పడిగాను."

ఆహ్లాదకి మరోసారి దుఃఖం ఆగలేదు. ఆగి, ఆగి నవ్వాడు. "ఏమవుతుంది? మహాతేజ మళ్ళీ రోడ్డున పడ్డాడు... తిరిగి ఫుట్ పాత్ చేరాడు... ఆశ్రయం లేదు... ఆత్మీయత లేదు... ఆకలి తీరే మార్గం లేదు.. గమ్యం లేదు... జీవితం వెనక్కి నడిచి వెళ్ళిపోతోంది... చిత్రకారుడు తేజ 'మాగాడు' గా మళ్ళీ అవతరించాడు...

ఆహ్లాద "అలా అనకండి..." అంటూ మరింత బిగ్గరగా ఏడవడం మొదలుపెట్టింది. తేజ బాధ ధ్వనిస్తున్న స్వరంతో అన్నాడు... "అయాం సారీ ఆహ్లాదా! నువ్వింతగా ఇన్వాల్వ్ అవుతావని అనుకోలేదు. ఇంక ముగిస్తాను నా కథ" అన్నాడు.

"లేదు, లేదు... ప్చండి ప్లీజ్... మీ జీవితం చాలా మందికి ఒక పాఠం అవుతుంది... ఎందరికో ఒక దిక్సూచి అవుతుంది... మీలోని మాగాడి లాంటి వాళ్ళు ఎందరో ఉన్నారు ఈ సమాజంలో... వాళ్ళంతా చరిత్ర పుటల్లో ఎక్కాలంటే మీ కథ తెలుసుకోవాలి... ఆపకండి..." కళ్ళు తుడుచుకుంటూ రుద్ధమైన స్వరంతో ఉద్విగ్నంగా అంది.

ఏ. సి చేస్తున్న సన్నని జుం అంటున్న శబ్దం తప్ప అంతటా నిశ్శబ్దం వ్యాపించింది. నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చుకుంటూ వినిపించింది అతని స్వరం."కడలి కెరటాల నుండి కలల తీరం వైపుకు సాగుతున్న నన్ను మళ్ళీ ఓ పెనుతుపాను ఎత్తి కుదేసింది.... అంత భీభత్సం నా జీవితంలో జరుగుతుందని అనుకోలేదు. తుపాను... తుపాను... ఓ పక్క గాలి కెరటాలు... మరోపక్క సముద్ర కెరటాలు... ఉవ్వెత్తున ఎగసిపడుతూ పరిసరాలను ఊడ్చుకుని వెళ్ళిపోతున్నాయి... ఏమిటవి? చెట్లా! పొలాలా! మనుషులా! మేడలా! భవనాలా! కాదు... కాదు... నాఆశలు, ఆశయాలు, కోరికలు,సర్వస్వం కొట్టుకుపోతున్నాయి. అల్లరి చేసిన కెరటాలు, ఆడుకున్న కెరటాలు, నాకు జోలపాడిన కెరటాలు నాకంత ద్రోహం చేస్తాయని నేనెన్నడూ ఊహించలేదు. నీలినీలి అలలతో అందంగా ఉండే సముద్రం అంత భీకరంగా ఉంటుందని కూడా నాకు తెలియదు. పగిలిపోయిన గుండె, చెదిరిపోయిన స్వప్నాలు... ఎటు చూసినా శూన్యం... కనిపించిన వాహనాలు ఎక్కుతూ, దిగుతూ ప్రయాణం చేసాను. అంతులేని ప్రయాణం... గమ్యం తెలియని ప్రయాణం... ఎందరో బాటసారులు నాతోపాటు నడిచారు... కొందరు కొంతదూరంలో చీలిపోయారు.. కొందరు అసలు నడవకుండానే వెళ్ళిపోయారు... ఒంటరితనం, ఆకలి, దారిద్ర్యం, దుఃఖం నా చిన్ననాటి మిత్రులు నన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చాయి. ఆకలి... ఆకలి... ఆకలితో

కడుపులో పేగులు చీలికలై కడుపు చీల్చుకుని బయటకు వచ్చినా, ముడుచుకున్న మోకాళ్ళతో లోలోపలికి నెట్టడం తప్ప, ఏనాడూ, ఎవరినీ దేహి అనని ఆత్మాభిమానం. ఎక్కడ పడితే అక్కడ కళ్ళు తిరిగిపడిపోవడం... పడుతూ, లేస్తూ, తిరిగి, తిరిగి పడుతూ ప్రయాణం చేస్తూనే ఉన్నాను. అది ఎంత ఎంత దూరమో, ఎక్కడో తెలియకుండానే కలకత్తా వెళ్లాను.

ఈ ప్రపంచంలో మానవత్వం చనిపోలేదు అని ఋజువు చేస్తూ నేను అడక్కుండానే ఎందరో నా ఆకలి తీర్చారు. ఒక రాష్ట్ర స్థాయి చిత్రకళా ప్రదర్శనలో అద్భుతమైన చిత్రాలు ప్రదర్శించి ఎందరి మెప్పో పొందిన తేజ మళ్ళీ 'మాగాడి' గా మారి రైల్వే స్టేషన్ లో సేకరించిన బొగ్గు కన్నీళ్ళతో తడిపి, కలకత్తాపుట్ పాత్ మీద బొమ్మలు వేసుకోడం మొదలుపెట్టాడు.

వచ్చిన చిల్లర లెక్కపెట్టుకోడం వచ్చింది ఇప్పుడు.. .ఆ లెక్కలో రోజుకి నాకు సరిపోతుంది అనిపించిన మోతాదులో మాత్రం కొనుక్కుని తింటూ , మిగిలినచిల్లర దాచుకుంటూ ఎక్కడో అక్కడ చిన్న గూడు దొరక్కపోతుందా అని ఆశ పడుతూ , మరింత నేర్పుగా జీవం ఉట్టిపడేలా బొమ్మలు వేస్తున్నాను. పగలంతా నా బొమ్మలు చూస్తూ చిల్లర వేస్తూ, మధ్య, మధ్య నన్ను పలకరిస్తూ ఎందరో బాటసారులు... వీళ్ళంతా నాకు ఆత్మీయులేగా అనుకున్నాను. ఏ బంధాలు, వ్యామోహాలులేని జీవితం.. . బానే ఉంది... మనసుని చెదరగొడుతూ, ప్రశాంతతని భగ్నం చేస్తూ ముసిరే జ్ఞాపకాలను తరిమికొట్టడానికి ప్రయత్నిస్తూ, నిశ్శబ్దంలో కరిగే మౌనిగా మారాను. మళ్ళీ చిల్లర నాణాలు... గుణకారాలు, గుణింతాలు లేని, ఏ ఆశలు, కోరికలు నన్ను చేరడానికి సాహసించని ఈ జీవితమే బాగుందేమో అనుకున్నాను. నాకెందుకో సముద్రానికి నాకూ చాలా పోలిక ఉందనిపిస్తుంది... ఎందరో పర్యాటకులు వస్తుంటారు... కెరటాలతో ఆడుకుంటారు...వెళ్ళిపోతారు... మళ్ళీ ఒంటరిగా తనలో తనే భాషించుకుంటూ మిగిలిపోతుంది... నేనూ అంతే! చిన్న జీవితంలోకి ఎందరో వచ్చారు... చేరదీసారు... ఆదరించారు... ఆడుకున్నారు.. . వెళ్ళిపోయారు... ఒంటరిగా మిగిలాను. నాకు జీవితాంతం ప్రేమని పంచి తోడుగా నిలిచేవారు ఎవరూ లేరు...

ప్రేమ అనే రెండక్షరాలకి నేనంటే ఎంత పగ! అనిపించింది.. అమ్మ ప్రేమ, నాన్న ప్రేమ, అక్కచెల్లెళ్ళు, స్నేహితులు, శ్రేయోభిలాషులు ఎవరి ప్రేమా నాకు దక్కడం లేదు... దక్కినట్టే దక్కి కవ్విస్తూ, రెచ్చగొడుతూ దూరం అవుతున్నాయి... జీవితంలో ప్రేమించని ప్రేమంచబడని జీవితం వృధా అని ఒక కవి అన్నట్టు చెప్పాడు సూర్య... ప్రేమించబడడానికిఅర్హత కావాలేమో... ప్రేమించడానికి, మూగగా ఆరాధించడానికి కూడా అర్హత కావాలని నాకు ఎవరూ చెప్పలేదు... నేను మనిషిని... మనసున్న మనిషిని ఇది చాలదా ! నా కులం, నా పేదరికం, నా సాంఘిక హోదా ఇవన్నీ అర్హతలు నిర్ణయిస్తాయా! ఎన్నో ప్రశ్నలు, మరెన్నో సందేహాలు... అన్నిటికీ సమాధానం విధి మాత్రమే చెప్పగలదు అని మరోసారి ఋజువు చేసింది.

అడుగడుగునా వికటాట్టహాసం చేస్తూ విధి ఎంత హాని చేస్తోందో అంత మేలు కూడా చేస్తూ వచ్చింది. అప్పుడు కూడా అదే విధి కొంత మేలు చేసింది.. .

అక్కడ బెనర్జీ పరిచయం అయాడు. అది కూడా చిత్రంగానే జరిగింది. ఒకేదగ్గర స్థిరంగా ఉండడానికి నేనున్నది పాలస్ కాదు... పబ్లిక్ రోడ్డు... ఒకరోజు ఎవరో వచ్చారు గుంపుగా... నాబొమ్మలు కాలితో చెరిపేశారు.. . నన్ను మెడపట్టుకుని నాకు తెలియని భాషలో తిడుతూ నడి రోడ్డు మీదకి తోసారు. నాకున్న ఒకే ఒక్క ఆస్తి నా పెట్టె... నా మీదకి విసిరేశారు... నాస్థలాన్ని ఆక్రమించారు.. .ఇది కూడా ఒక రకమైన దురాక్రమణ... అయినా ఎదుర్కొనే శక్తి లేని వాడిని... మౌనంగా అడుగులు వేశాను శూన్యంలోకి.

రోడ్డు దాటుతూ ఉండగా వేగంగా వచ్చిన బెనర్జీ కారు నన్ను గుద్దేసింది. నేనో పక్క, నా పెట్టె ఒక పక్కా. అతను కారు ఆపి వచ్చి నన్ను లేవదేసాడు... రద్దీ ఎక్కువలేని ప్రదేశం వల్లనేమో ప్రమాదకరమైన దెబ్బలు తగల్లేదు నాకు. నన్ను కారులో కూర్చోబెట్టి నా పెట్టె తీసుకురావడానికి వెళ్ళాడు. పెట్టె మూట విడిపోయి అందులో ఉన్న నా చిత్రాలు చెల్లచెదరు అయాయి. అవి చూసి బెనర్జీ విస్తుబోయాడు. 'నువ్వు కళాకారుడివా' అన్నాడు..

నవ్వి ఊరుకున్నాను. తన ఇంటికి తీసుకుని వెళ్లి రెండు రోజులు ఆశ్రయం ఇచ్చి నా కథ తెలుసుకుని నా మీద జాలి పడ్డాడు... " నీకో సాయం చేయగలను... ఆ తరవాత నువ్వే పదిమందికి సాయం చేస్తావు" అని చెప్పి తీసుకుని వెళ్లి శాంతినికేతన్ లో చేర్పించాడు. అక్కడి నుంచీ నా జీవితం మరో మలుపు... అడుగడుగునా మలుపులే... గమ్యం మాత్రం చేరడం లేదు..." తేజ కొన్ని క్షణాలు ఆగి తిరిగి చెప్పసాగాడు.

కొంతకాలం గడిచింది.. . ప్రశాంతమైన వాతావరణం, తపస్సులో మునిగి ఉండే కళాకారులు... శాంతినికేతన్ ద్వారా జీవితంలో శాంతి అంటే ఏమిటో తెలిసింది... అలాగే నాకు జీవితం విలువ కూడా తెలియడం మొదలైంది.. .

ఏడాది గడిచింది.

బయటకు వచ్చాను... బతకాలి... ఎలా? బతకాలంటే డబ్బు కావాలి... నాకున్న విద్య నా కళ... నాగరిక సమాజంలో కళని అమ్ముకుంటే బతకగలం... నమ్ముకుంటే బతకలేం అన్న సత్యం తెలిసింది...నా కళని అమ్ముకోవాలంటే ముందు ప్రదర్శించాలి. సూర్య మాటలు గుర్తొచ్చాయి. అవును.. నా ప్రతిభ పదే, పదే ప్రదర్శించుకుంటే తప్ప నాకు ఈ సమాజంలో గుర్తింపు లభించదు. ప్రదర్శించాలంటే డబ్బుండాలి. నేను వేసిన చిన్న, చిన్న చిత్రాలు కలకత్తా రోడ్ల మీద వందకి, రెండు వందలకి అమ్మడం మొదలుపెట్టాను. అలా అమ్ముతున్నప్పుడు నేను గౌరవంగా, నాకంటూ ఒక ఉనికిని

ఏర్పరచుకుని బతకాలి అన్న లక్ష్యం మాత్రమే ఉండేది... అవమానంగా కాని, ఆత్మ న్యూనత కానీ లేకుండా దాదాపు ఆరేడు నెలలు అలా కలకత్తా రోడ్ల మీద నా చిత్రాలు అమ్ముకుంటూ, కాళిఘాట్ లో తలదాచుకుంటూ, అమ్మవారిని వివిధ రూపాల్లో నా మనో మందిరంలో ఊహించుకుంటూ, ఆ ఊహలన్నీ కాన్వాస్ మీద చిత్రిస్తూ నా ప్రస్థానం ప్రారంభించాను.

చిత్రం...ఎందులోనూ కాళి అమ్మవారి రూపం కనిపించలేదు...నా హృదయంలో ప్రతిష్ఠించుకున్న దేవత రూపమే ప్రతి చిత్రంలో... నా అదృష్టం... ఎవరికీ ఆమె తెలియదు... నేను అమ్మవారికి కొత్త అందాలు సృష్టించానని, అమ్మకి జీవం పోస్తున్నానని నన్ను పొగడ్తలతో ముంచెత్తారు... కాళిదాసుకి నాలుక మీద బీజాక్షరాలు వ్రాస్తే, నా చేతివ్రేళ్ళ మీద వ్రాసిందని, నేను అమ్మవారి ఉపాసకుడిని అని నాకో ప్రత్యేకమైన గుర్తింపు లభించసాగింది... అది నాకు ఆనందాన్ని కలిగించలేదు...భయం, ఆత్మాన్యూనతా... అనుకున్న లక్ష్యం సాదించాను కానీ, అది నాకు తృప్తిని ఇవ్వలేదు... అమ్మవారి పట్ల నేను అపరాధం చేసిన భావన క్రుంగ దీయసాగింది. ఫలితం రాత్రికి రాత్రి బయలుదేరి ఎవరికంటా పడకుండా హైదరాబాద్ చేరాను. దేవతల బొమ్మలు వేయడం మానేశాను... హృదయాన్ని స్పందింప చేసే ప్రతి దృశ్యం నా కాన్వాస్ మీద చిత్రమై వేలిసేది... ప్రక్రుతి సౌందర్యం, అమ్మాయిల సౌందర్యం, జీవనసౌందర్యం... నేను చేసే ప్రతి పనిలో ఒక అందం... ఒక ఆనందం... ఎదిగాను... చిత్రకారుడిగా.. .అంతర్జాతీయ స్థాయికి ఎదిగాను.

ఇప్పుడు నేను నీ ఎదురుగా నా విజయపరంపరను చెప్పుకుంటూ కూర్చునే స్థాయి వెనక దృశ్యాలన్నీ అప్పుడప్పుడూ స్పష్టంగా, ఎప్పుడన్నా అస్పష్టంగా.. . అలా సెల్యులాయిడ్ మీద కదిలే బొమ్మల్లా... నా మనోపథంలో కదులుతూ ఉంటాయి. కొన్ని అంతర్ధానం అవుతూ ఉంటాయి. కొన్ని నా గుండె గోడల మీద వ్రేలాడదీసిన బొమ్మల్లా ఉండిపోతాయి. ఇప్పుడు చెప్పు ఆహ్లాదా! నేను ప్రేమించకూడదా! మీ అమ్మ నన్నెందుకు అసహ్యించుకుంది! ఎందుకు నన్ను రోడ్డు మీదకి విసిరేసింది? చెప్పు ఆహ్లాదా! నేను చేసింది నేరమా! ఎందుకు మీ అమ్మ నన్ను అంతగా ద్వేశించింది?"

కుమిలి, కుమిలి ఏడుస్తున్న ఆహ్లాద గట్టిగా ఆక్రోశిస్తున్నట్టు అరిచింది. గబుక్కున లేచి వెళ్లి డైనింగ్ టేబుల్ మీద పెట్టిన తన హ్యాండ్ బాగ్ తెరిచి, ఒక పుస్తకం తీసుకుని అతని తలగడ మీద పెట్టి అంది " మా అమ్మ మిమ్మల్ని ద్వేషించలేదు"

అతను నిర్ఘాంతపోయాడు. "మీ అమ్మ నన్ను ద్వేషించలేదా!"

"ఎస్. ద్వేషించ లేదు. ఈ డైరీ చదవండి. చదివాక నాకు ఫోన్ చేయండి వస్తాను బై" అంటూ వేగంగా పరిగెత్తుతున్నట్టు ద్వారం దగ్గరకు నడిచింది.

అతను స్వప్నావశిష్టుడిలా తలగడ మీద ఉన్న డైరీ చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS